

Sygn. akt V.2 Ka 702/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Sędziowie: SR (del.) Barbara Wajerowska-Oniszczyk (spr.)

SO Olga Nocoń

Protokolant: Anna Mańka

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2015 r.

sprawy: **K. S. /S./,**

syna K. i K.,

ur. (...) w M.,

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a § 4 kk

w zw. z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 7 października 2014r. sygn. akt IX K 494/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 330 (trzysta trzydzieści) złotych oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych.

Sygn. akt V2.Ka 702/14

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w R. oskarżył K. S. o to, że :

w dniu 18 maja 2014 roku w R. prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, a to samochód osobowy marki B. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, stwierdzonej wynikiem badania przeprowadzonego na urządzeniu typu A. (1) na: I badanie 1,06 mg/l i II badanie – 1,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz wynikiem badania przeprowadzonego na urządzeniu typu A. (2) na: I badanie 1,96 promila i II badanie 1,86 promila alkoholu

w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w W. o sygn. akt II K 343/12,

tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 178 a § 1 kk

Wyrokiem z dnia 7 października 2014 roku, wydanym w sprawie IX K 494/14 Sąd Rejonowy w R. uznał oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego występki z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 kk karę tę warunkowo zawiesił na okres próby w wymiarze lat 3.

Stosownie do treści art. 71 § 1 kk sąd wymierzył także oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych.

Na podstawie art. 42 § 2 kk Sąd orzekł również wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaliczając jednocześnie na poczet tego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od dnia 18 maja 2014 roku do dnia 7 października 2014 roku.

Nadto na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 3 ust.2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 330,00zł oraz wydatki w kwocie 90,00zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w części dotyczącej pkt 1 i 3 wyroku, zarzucając orzeczeniu rażącą niewspółmierność kary i zastosowanego środka karnego.

Obrońca oskarżonego, nie kwestionując wyroku sądu I instancji w przedmiocie winy oskarżonego, wniósł o :

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w wymiarze oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia
- oraz zmianę wyroku i wymiarze środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w niższym wymiarze.

W uzasadnieniu swojego stanowiska obrońca oskarżonego podniósł, że oskarżony prowadził samochód nocą, kiedy jest mały ruch, zatem w jego ocenie obawa narażenia uczestników ruchu drogowego na niebezpieczne skutki jego zachowania była znikoma. Ponadto długotrwałość orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest dla oskarżonego zbyt dolegliwa z uwagi na wykonywany przez niego zawód i może negatywnie wpłynąć na sytuację finansową oskarżonego i jego sytuację rodzinną. Obrońca oskarżonego wywodził także, iż wymierzona oskarżonemu kara jest zbyt surowa, w szczególności z uwagi na stopień społecznej szkodliwości czynu, który nie jest w jego ocenie znaczny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała w ocenie sądu na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, że Sąd odwoławczy ma prawo i obowiązek zbadania sprawy pod względem merytorycznym i prawnym nie tylko w granicach środka odwoławczego, ale także z urzędu niezależnie od tych granic w celu stwierdzenia, czy nie zachodzi potrzeba orzeczenia na korzyść oskarżonego, (...), i to na każdej z podstaw określonych w art. 438 kpk (por. SN (7) V KRN 118/73, OSNKW 1973, nr 12, poz. 155 z glosą Z. Dody, OSPiKA 1974, z. 11, s. 496 i n.).

Oceniając materiał dowodowy także pod tym kątem, Sąd odwoławczy nie dopatrył się opisanych wyżej okoliczności, brak zatem jakichkolwiek podstaw do wydania orzeczenia na korzyść oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary poprzez jej surowość stwierdzić należy, że rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wydatna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzona nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (SN II KRN 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, nr 5, poz. 18). A zatem zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić tylko wówczas, gdy kara- jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia - nie uwzględnia jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, osobowości sprawcy, jak i stopnia zawinienia. Innymi słowy, gdy kara jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Lektura akt niniejszej sprawy, pod kątem powyższych rozważań nie dała sądowi odwoławczemu podstaw do stwierdzenia, że orzeczona przez sąd rejonowy wobec oskarżonego kara jest rażąco niewspółmierna.

Zgodnie z treścią art. 178 a § 4 kk kara pozbawienia wolności orzeczona wobec sprawy tego przestępstwa może być orzeczona w wymiarze od 3 miesięcy do 5 lat.

Wydając w dniu 7 października 2014 roku wobec oskarżonego K. S. wyrok, Sąd I instancji nie mógł pominąć okoliczności, iż oskarżony był już karany za czyn z art. 178 a § 1 kk, a to wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 sierpnia 2012 roku w sprawie II K 343/12, (prawomocnym w dniu 06 września 2012 roku) na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby 2 lat. Orzeczono także wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 2 lat.

Powyższe okoliczności wyraźnie wskazują, iż oskarżony dopuścił się przedmiotowego czynu w okresie próby. Tak jawne lekceważenie zasad wynikających z okresu próby musiały w ocenie sądu skutkować właściwą miarą rodzaju i stopnia naruszenia ciążących na sprawcy obowiązków, a to z kolei musiało znaleźć odzwierciedlenie w wymierzonej oskarżonemu karze pozbawienia wolności. Orzeczenia tej kary w wymiarze 1 roku – odpowiada w ocenie sądu odwoławczego treści art. 53 i 54 kpk i nie nosi cech rażącej niewspółmierności. Oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków z toczącego się wobec niego wcześniej postępowania karnego, popełniając kolejny występki. Dodać w tym miejscu należy, że niczego nie nauczył go także orzeczony wcześniej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Wysoce szkodliwe jest twierdzenie obrońcy, jakoby oskarżony prowadząc samochód nocą, kiedy jest mały ruch, w sposób znikomy narażał innych uczestników ruchu na niebezpieczne skutki swojego zachowania. Pamiętać należy, że oskarżony w chwili pierwszego badania alkoholu w wydychanym powietrzu miał 1,96 promila (według badania na urządzeniu typu A. (2)) co oznacza, że był w stanie wysokiego upojenia alkoholowego i nie mógł mieć żadnych wątpliwości, iż kierując pojazdem w żaden sposób nie jest nad nim w stanie zapanować, bez względu na to gdzie i w jakich okolicznościach pojawi się przed nim przeszkoda. Podjęcie przez oskarżonego decyzji o kierowaniu pojazdem, gdy był w takim stanie świadczy o wysokim stopniu zawinienia, społecznej szkodliwości czynu i o dużym natężeniu złej woli sprawcy.

W tym stanie rzeczy orzeczenie wobec K. S. przez sąd I instancji środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 3 lat jest jak najbardziej słuszne. Sąd odwoławczy w pełni podzielił argumentację sądu I instancji związaną zarówno z wymiarem kary jak i rzeczonego środka karnego i uznał ją za słuszną.

W tym kontekście sąd odwoławczy uznał, iż surowość wymierzonej oskarżonemu kary jak i środka karnego w całości odpowiada stopniowi jego winy, społecznej szkodliwości czynu, jak i okolicznościom popełnionego przez oskarżonego występkę .

Stąd też Sąd II instancji nie znajdując powodów do zmiany zaskarżonego wyroku utrzymał go w mocy , uznając apelację za oczywiście bezzasadną.